

ASSALT EN HELICÔPTER

JONAS
BONNIER

Columna

JONAS BONNIER
ASSALT
EN HELICÒPTER

Traducció de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *HELIKOPTERRÀNET*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2024
© JONAS BONNIER, 2017
PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS, 2024
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3289-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 18.751-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

El vell va sortir del bosc, encorbat i repençant-se en el bastó. La carretera no era gaire cosa més que un parell de roderes plenes de vegetació. L'home duia unes botes negres de goma que havia comprat a la Coop Forum de Handen feia poques setmanes, i un impermeable marró de la Tempo de Fältöversten.

No era la mena d'home que compra roba gaire sovint, no ho havia estat mai.

A terra encara no hi havia neu, però el gebre embolcallava els arbres i els matolls amb urpa de ferro. Per fi feia fred de debò, i potser la neu arribaria aquell vespre.

Un gos negre va aparèixer davant de l'home en el bosc gelat, on el color més brillant l'oferien les fulles verd fosc dels arbres sobre un fons gris marronós. El gos, un labrador retriever, va observar l'amo, va abaixar molt el morro i va arrencar a córrer. Pocs metres més endavant, altres tres gossos negres van sortir corrent, tots de la mateixa raça i de la mateixa mida. Van creuar la pista i van desaparèixer en el sotabosc de l'altre costat. El vell els va seguir. Sentia la resta del grup al darrere, tres femelles

i un mascle que no paraven d'anar amunt i avall entre falgueres i branquetes de nabius.

Anaven cap a casa.

L'home vivia en una casa de camp vermell fosc just al sud de Landfjärden, més o menys a mig camí entre Nynäshamn i Estocolm. A l'hivern, per la finestra de la cuina podia veure entre l'espessor del bosc l'illa de Muskö. Des de la porta de casa fins a la riba hi havia pocs centenars de metres, i els gossos podien remullar-se a molts llocs a la primavera i a l'estiu. Al cap i a la fi, els labradors tenien les urpes com els ànecs; la raça l'havien creat per anar a treure preses de l'aigua.

Els vuit gossos adults vivien amb l'home a la casa principal, i els dos annexos eren per a les llodrigades. Ara feia quasi vint anys que criava labradors, i s'estimava més els gossos que les persones. Era per això que vivia a la casa de camp enmig del bosc. Com que a la zona no hi havia ni aigua corrent ni fonts fiables d'electricitat, s'havia d'espavilar. Els veïns quedaven a distància, els més propers vivien a l'àrea residencial que començava vint quilòmetres cap al sud.

L'home havia anat a visitar els compradors ell mateix els primers anys, però quan les velles grasses li preguntaven si els gossos necessitaven gaire exercici i quan els nens malcriats estiraven les orelles als cadells, cada vegada perdia els nervis. I quan perdia els nervis, sempre alçava la veu i apartava les mans dels mocosos d'una plan-tofada.

Déu no l'havia portat al món perquè fes de venedor. Ara tenia qui l'ajudés. Eren altres criadors que ensenyaven els cadells i els gossos joves per ell, fins i tot s'ocupa-

ven de la gestió del negoci. També s'enduien el mèrit, però al vell tant li feia.

Quan va tornar a casa després de la passejada del matí, eren poc menys de les nou. La casa consistia en tres habitacions i la cuina. Com que els gossos cada vegada que entraven a dins hi ficaven mig bosc i el vell feia uns quants anys que tenia problemes d'esquena, no valia gaire la pena fer neteja. No deixava entrar els gossos a la cuina, i allò volia dir que era l'única peça on hi havia una mica d'ordre. Va engegar la cafetera.

Esperava companyia.

Els coneixia prou bé per saber que quan els necessitava es presentaven. Donava per descomptat que els feia por, i no eren els únics.

El primer a arribar va ser Sami Farhan.

El vell el va veure quan s'aproximava pel corriol des de la carretera principal. L'autobús de Västerhaninge a Nynäs parava a la carretera 73, i la casa no quedava a gaire més de deu minuts des d'allà, cap a l'interior del bosc.

Feia anys que en Sami havia deixat d'entrenar-se al ring, però continuava movent-se com un boxejador. Malgrat el cos voluminós i feixuc, era ràpid i lleuger de peus, i va trigar menys d'un minut des de la tanca fins a la casa. Portava un abric curt de llana gris que semblava més adequat per passejar per un barri de moda com Nytorget un dia càlid de primavera, i anava calçat amb unes vambes.

El vell el va deixar entrar. Els vuit gossos estaven tan excitats amb aquella visita inesperada que van estar a punt

de tombar el boxejador a terra. Com que el segon convidat ja es veia que no havia agafat el mateix autobús, l'haurien d'esperar trenta-cinc minuts. Era el temps que passava entre una sortida i l'altra. El vell va agafar la clau de l'annex d'un penjador al darrere de la porta i tots dos homes van sortir junts al pati.

—Com estan els teus germans, Sami? —va preguntar el vell.

—Per què?

—Vaig veure el gran, l'Ali, no fa gaire, però fa molt que no veig el petit. L'Adil, oi?

—Sí, es diu així.

—Li va tot bé?

—Val més que el convidis a venir i l'hi preguntis tu mateix, si tant t'interessa.

El vell va fer que sí amb el cap i va mirar a terra. Un somriure enjogassat li va aparèixer als llavis. En Sami sempre havia tingut la pell molt fina quan es tractava dels seus germans, i la cosa no havia canviat.

Al pati entre els dos annexos, el vell hi tenia un celler. L'havien construït als anys cinquanta, una pedra sobre l'altra, a la manera tradicional, i ara tenia el sostre cobert de molsa. L'edifici havia trigat poques desenes d'anys a semblar tan vell com els boscos que l'envoltaven.

Flanquejats pels vuit gossos, el vell i en Sami es van aturar al celler a agafar menjar per als cadells. L'home hi guardava el menjar per als gossos, el paper de cuina i el de vàter, i tota la resta de coses que no convenia tenir al rebost de la casa principal. El celler era molt més gran del que semblava, encaixat com estava a les roques del darrere.

Al fons de tot, ocultes entre les ombres, el vell hi tenia unes cinquanta capses apilonades. Cadascuna contenia bitllets de banc repartits en bosses de plàstic. Eren

bitllets de tots els imports i el total superava els tres-cents milions de corones.

Ben probablement, la humitat i la fredor del celler estaven a punt de fer malbé els diners.

Al vell, però, allò no l'amoïnava. Al cap i a la fi, no hi havia res de particular amb què volgués gastar-los.

Va demanar a en Sami que portés el menjar dels gossos i van anar a alimentar en silenci els cadells, que sempre tenien gana.

Quan van tornar a la casa principal, el vell es va ficar a la seva habitació, al pis de dalt, i en Sami es va quedar assegut a la cuina, contemplant, deu minuts ben llargs, com l'aigua s'escolava pel filtre de la cafetera. Sempre li havia costat quedar-se assegut sense fer res, i es va posar a picar de peus amb impaciència, sense ni tan sols adonar-se'n, amb tanta energia que la cama sencera li tremolava. Va mirar per la finestra i al final va veure Michel Maloof que s'acostava pel bosc. Just aleshores, va sentir passos al pis de dalt; el vell tornava a la planta baixa.

Michel Maloof era més baix que en Sami. Caminava una mica encorbat d'espatlles, tot i que ara també avançava a pas ràpid i decidit. Duia unes botes més adequades per anar pel bosc, però era evident que estava pelat de fred. Quan el vell va obrir la porta, el rostre de Maloof es va retorçar amb el seu somriure característic, que va deixar a la vista dues fileres de dents brillants entre la barba negra i ben cuidada.

—Molt bé —va dir.

Va allargar la mà, sense recordar que el vell no feia mai encaixades. Gràcies als gossos i al caos de la situació, no hi va haver temps perquè se sentís incòmode.

—En Sami ja hi és —va dir el vell.

—En Sami? —va repetir Maloof—. Aquell Sami?

El to de veu havia estat quasi imperceptiblement dur. A banda d'això, era impossible saber què volia dir Maloof amb aquella pregunta. Tenia una capacitat llegendària per ocultar els pensaments i els sentiments; ningú jugaria de bon grat a pòquer amb Maloof. La seva expressió era impertorbable, cap circumstància externa afectava el seu somriure habitual, i es bellugava amb moviments lents i ben estudiats.

Es va passar una mà per la barba i en aquell moment en Sami va aparèixer a la porta de la cuina.

—Quina sorpresa —va dir el boxejador.

Michel Maloof havia nascut al Líban en una família cristiana, i Sami Farhan a l'Iraq en una de musulmana. Tots dos havien emigrat de petits a Suècia amb les famílies i havien començat els estudis de primària als suburbis del sud d'Estocolm. El vell hi havia coincidit en ocasions i situacions diverses. Tots dos l'havien impressionat. Amb el pas dels anys, s'havien mostrat com gent professional i digna de confiança, i en part es devia al fet que no s'havien ficat mai en drogues, ni per consumir-ne ells mateixos ni per fer-hi negocis. Tothom sabia que si volies treballar amb Michel Maloof o Sami Farhan, no podies embolicar-te en temes de drogues al mateix temps.

Tot i així, els camins de Maloof i Farhan només s'havien encreuat fugaçment.

Fins ara.

Es van asseure davant de la taula gastada. Tant en Sami com Maloof envoltaven les tasses de cafè calentes amb les mans, i en Sami es preguntava com podia viure el vell en un lloc on feia tant de fred. Un dels gossos es va posar a udolar a l'altra banda de la porta de la cuina,

i els altres no van trigar a imitar-lo. El vell els va fer callar amb una ordre breu, sense necessitat d'alçar la veu.

En Sami i Maloof es van mirar l'un a l'altre.

Compartien amb els gossos el respecte pel vell, tot i que no dirien mai que el coneguessin o que els caigués bé. No era la mena de persona per qui els altres sentien afecte. Amb tot, quan s'hi posava en contacte, venien. Per què no haurien de fer-ho? El vell solia tenir idees interessants.

—No portes prou roba —va dir a en Sami quan aquest li va demanar que apugés la calefacció.

En Sami li hauria pogut contestar que avui dia podies comprar calefactors amb bateries, si el problema era que a la casa no hi arribava l'electricitat.

—Tinc una proposta —va continuar el vell—. O potser és una pregunta.

Maloof i en Sami escoltaven. La diferència entre tots dos homes era especialment clara quan seien l'un al costat de l'altre. En Sami tenia una mirada oberta i encoratjadora, esperava amb impaciència la frase següent, demanava urgència. Maloof mirava cap a una altra banda, estava tens i semblava poc interessat, perdut en els seus pensaments. Quan, de tant en tant, llançava una mirada fugaç als ulls del vell, ho feia amb la precaució encuriosida d'un espia.

—A Västberga hi ha un edifici —va dir el vell— que sé que coneixeu. Hi ha un munt de diners allà dins. I ha aparegut una oportunitat...

Els gossos grunyien. S'havien posat a jugar i aviat va fer l'efecte que estiguessin tirant per terra els mobles de l'habitació del costat. Van parar de seguida, però, sense que l'home hagués de dir res.

—Sé d'una dona —va continuar ell— que em sem-

bla que podria... ajudar. Hi ha una possibilitat, si més no. Vol... companyia. Està ficada en una d'aquestes pàgines, ja sabeu, allà on la gent busca cites.

En Sami i Maloof van fer que sí amb el cap. Si ho hagués dit algú altre, tots dos s'haurien posat a riure amb les paraules que havia triat, allò de «buscar cites». Amb el vell, però, no es feia broma. Un callava i escoltava.

En comptes de dir res, van beure cafè, carregat i amarg, i van esperar que continués.

—És per això que us he fet venir —va dir després d'un pausa breu—. He pensat que podríeu ocupar-vos-en. Potser podríeu conèixer la noia, que és de la vostra edat, sortir amb ella, portar-la a sopar. Podeu dir que l'heu vist a l'anunci.

Maloof i en Sami es van mirar l'un a l'altre. A cap dels dos els havien faltat dones, a la vida.

—Em sembla que no puc, per desgràcia —va dir en Sami finalment—. Saps que estem esperant un altre fill, oi?

—Ja ho sé —va contestar el vell, amb un gest afirmatiu del cap—. No falta gaire, oi? I no podies haver tingut un fill únic? Com es diu? John? Ja l'has batejat?

—No puc sortir amb una noia —va dir en Sami, sense contestar les preguntes; va picar de peus a terra per intentar escalfar-se'ls i va continuar les explicacions—. Ni tan sols fer-ho veure. Saps què vull dir? A més, ja no faig aquesta mena de feines. Tinc altres assumptes entre mans. Saps?

El vell va fer que sí amb el cap, però la seva expressió no havia canviat. Era com si no hagués sentit les objeccions d'en Sami.

—I tu què hi dius, Michel? —va preguntar.

—Sí. Vull dir —va fer Maloof—, puc sortir amb qui

sigui. Vull dir... aquesta noia... hi ha una comissaria a dos-cents metres d'aquell lloc de Västberga. La noia... això no ho pot canviar, oi?

El vell no va contestar.

—No, no —va continuar Maloof, preocupat perquè duia la contrària al vell i alhora ansiós per compartir-hi els dubtes—, i, sí... fan guàrdia nit i dia. Hi ha un centenar de càmeres. És una de les cambres cuirassades més segures del nord d'Europa? Però... potser ella ja ho sap, tot això, oi?

No va semblar que el vell captés la ironia.

—Queda amb ella —va repetir, i tot seguit es va adreçar a en Sami—. Escolta-la. Potser diu alguna cosa interessant.

En Sami es va estirar el coll del jersei com si necessités aire.

—No, gràcies, no cal —va contestar educadament, com si li acabessin d'oferir una altra galeta.

El vell el va mirar inexpressiu i es va adreçar a Maloof.

—Michel?

—Sí. Vull dir —va canviar d'opinió—, no ho sé.

—Si la treus a sopar, pago jo —va dir el vell—. I si porta a alguna banda, em sembla que podria ajudar a finançar-ho.

—Esclar, esclar —va fer Maloof, amb un gest afirmatiu del cap—. No.

—No?

Maloof va fer un gest tan imprecís amb la mà, que era impossible interpretar-lo. No volia semblar negatiu. Va mirar en Sami, que feia que no amb el cap de manera quasi imperceptible i es fregava les mans per escalfar-se-les. Tots dos tenien un gran respecte per l'home dels gossos, però aquest cop la proposta no s'aguantava.

—Estic decebut —va dir el vell, mentre s'aixecava de la taula—. Molt decebut.

Es va fer un silenci espès a la cuina i tots dos visitants se sentien incòmodes.

El vell es va treure un tros de paper de la butxaca i el va passar a Maloof.

—Pots agafar això, almenys? Són les dades personals de la noia i la resta de dades de contacte. Per si canvies de parer.

—Gràcies —va contestar Maloof, mentre agafava el full i se'l ficava a la butxaca de la jaqueta—. No se sap mai. No, no se sap.

—Crec que en Sami i tu podríeu fer alguna cosa... important de debò, si treballéssiu junts —va afegir el vell.